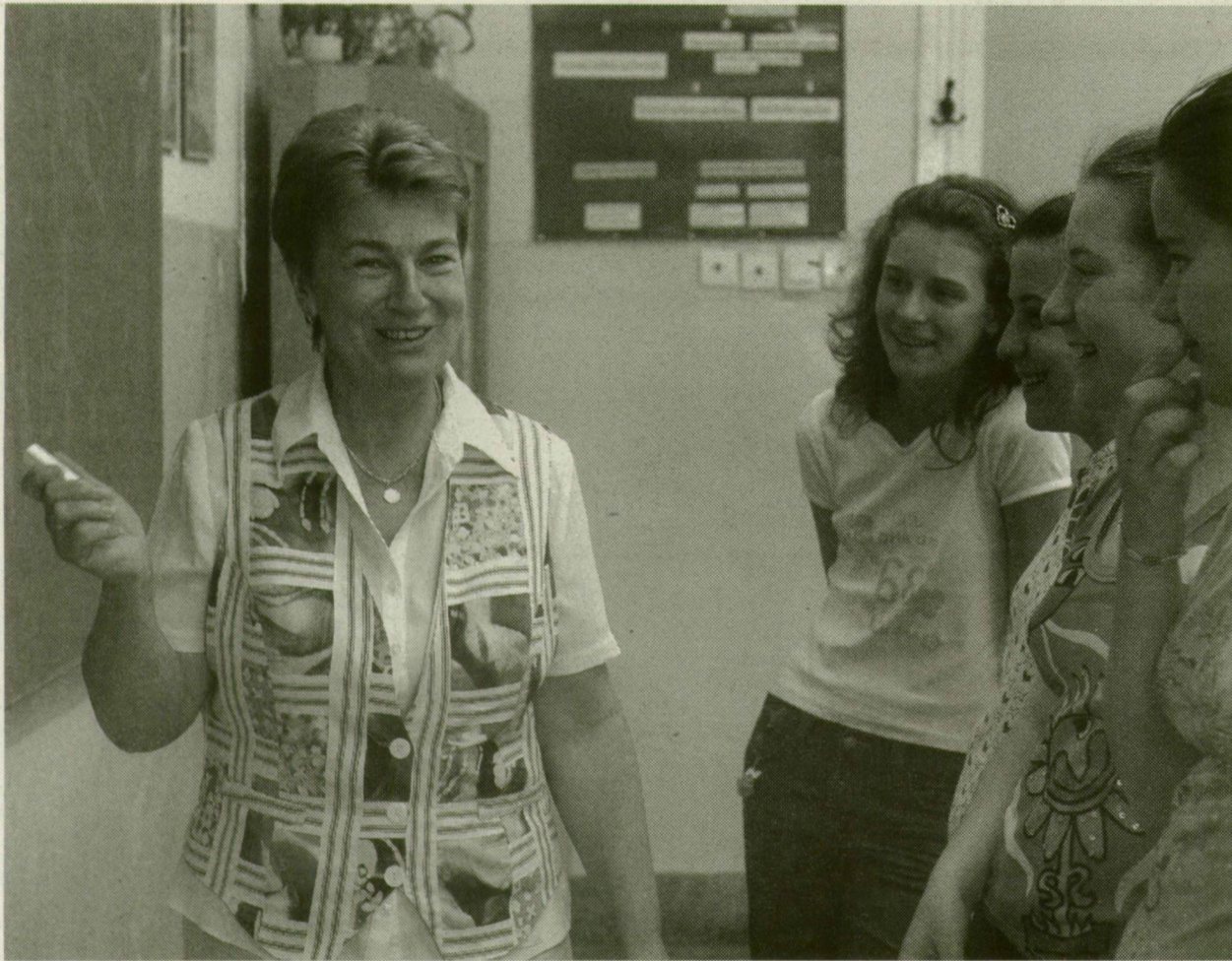

Életműdíjjal jutalmazták Kertész Józsefnét, a szegedi Madách Imre Általános Iskola magyartanárát

KIFOGTA A SZELET A VITORLÁBÓL

■ Kertész Józsefné: Mindig úgy érzem, hogy engem szeretnek a gyerekek, és nekem ezt viszonznom kell FOTÓK: MISKOLCZI RÓBERT

Soha nem volt fegyelmezési gondja, és büszke arra, hogy tanítványai többsége szeretettel emlékszik vissza rá. Pedagógusnap alkalmával életművéért a város aranygyűrűvel tüntette ki Kertész Józsefnét, a szegedi Madách Imre Általános Iskola magyartanárát, aki idén nyugdíjba vonul. A szerénységéről is közsímet tanáregyéniség közel harminc évig tanította a tanárjelölteket.

LÉVAY GIZELLA

Önkéntelenül is adja magát a József Attila-idézet: „Kertész leszek, fát nevelek, kelő nappal én is kelek...”. És ahogy a fa szót önkényesen helyettesíthetjük a diák szóval, úgy juthatunk el mondandónk lényegéhez, Kertikéhez, ahogy kollégái mellett tanítványainak többsége szólítja Kertész Józsefné Irénkét. A szegedi Madách Imre Általános Iskola most nyugdíjba készülő magyartanárát pedagógusnap alkalmából kiváló peda-

gógusi munkájáért életműdíjjal tüntették ki.

Felkerestük az iskolában, gratuláltunk, és Irénke zavarban volt: annyi, de annyi kollégája megérdemelte volna ezt az elismerést, miért pont ő kapta meg, miért róla készül cikk, miért, miért? A válasz egyszerű, amit nem mondhatunk a szemébe, így leírjuk: mert Szeged egyik legnagyobb tanáregyénisége vonul 36 évi tanítás után nyugdíjba, mert nem ismerünk olyan embert, aki ne

megbecsüléssel és szeretettel gondolna rá.

– Mindig úgy érzem, hogy engem szeretnek a gyerekek, és nekem ezt viszonznom kell – eleveníti fel az évet arra a felvetésre, hogy ő a mosolygós tanárnő, az, akiből – minden közhely nélkül – árad a szeretet, minden egyes diákra, szülőre és kollégára külön-külön. Büszkén mondja, hogy pályája során soha nem volt fegyelmezési gondja – mindig nyitott osztályteremben tanított –, pedig végig osztályfőnök is volt. Emellett öt évig szakfelügyelő, valamint harminc éven át szakvezető. Így aztán szinte Szeged összes általános iskolájában tanít olyan magyartanár, akit ő vezetett be az oktatás tudnivalóiba. Aminek ő az

egyik mestere, persze ezt ő nem mondhatja, hanem szól a krónikás, az egykori tanítvány.

Hogy mit tud Kertike? Hogyan tudja olvasásra bírni tanítványait, hogyan adja el az internet korában Jókait? Megértéssel és humorral. – Kifogom a szelet a vitorlából. Amiért kortársai rajongtak Jókaiért, a hosszú, részletes leírásokért, az manapság csak első hallásra tűnhet ijesztőnek, páratlan élményben lesz része annak, aki vállalja a fáradságot – avat be, és hozzáteszi: a hiteles embernek hisznek a gyerekek. Ez az ő egyik erőssége.

Hogyan lehet harminchat éven át

csendért dolgozik, amit akkor lehet tapasztalni az osztályteremben, amikor például egy Petőfi-hasonlat felismerése gyönyörűséget kelt a gyerekekben. – „Elváltak egymástól, mint ágtól a levél” – ez azt jelenti, hogy János vitéz és Iluska soha többé nem találkozhat, és egyikük meghal – nem fogy ki a szó Irénkéből, sorolja a példákat. Mire nevel a magyar tantárgy? – Emberségre! – hangzik némi gondolkodás után, majd a helyes önértékelést, a logikus gondolkodást, az igényességet említi. – A tanári pálya azért is rendkívüli, mert gyakorlatilag mindennap előlről kell kezdeni az egészet, minden rész-

→ A kitüntetés

A Szegedi Nemzeti Színházban adták át múlt héten a pedagógusnap kiüntetések: Kertész Józsefné, a szegedi Madách Imre Általános Iskola magyartanára életművéért a város aranygyűrűjét vehette át Botka László polgármestertől. Irénke elmondta, hogy a Madáchban olyan jó a közösség, hogy rajta kívül már mindenki tudta, jutalomban részesül, de nem szóltak. – Már azt is kitüntetésnek vettem, hogy az önkormányzattól meghívót kaptam a rendezvényre. Óriási volt a meglepetésem, amikor a ceremónia megkezdése előtt elhangzott, mi páran a beszéd után álljunk a színpad széléhez, mert elismerést kapunk. Akkor a szó szoros értelmében remegni kezdett a lábam – idézte fel az átadás előtti izgalmat.

úgy tanítani a János vitézt és a Toldit, hogy nem fárad bele, nem unja meg? Irénke szinte visszahököl a kérdéstől, és visszakérdez:

– Mikor lehet megenni egy Toldit? Az idén éppen nem tanítottam ezeket a műveket, és kifejezetten hiányzott, mert sok olyan dolog eszembe jutott róluk, amit még nem mondtam el. Sokat tanítottam tanárjelöltek előtt, és soha nem tudtam ugyanazt az óravázlatot kétszer felhasználni, mert mindig újabb és újabb összefüggések jutottak eszembe, és a gyerekek is mindig mások, hozzájuk is igazodni kell – mondja lelkesen. Egy tanár azért a döbbsen

letével együtt – fogalmaz. Arra a legbüszkébb, hogy tanítványai többsége szeretettel emlékszik vissza rá.

Most, ötvennyolc évesen úgy döntött, hogy nyugdíjba megy. Kollégái kérelték, hogy ne tegye, de Kertike hajthatatlan. Két lánya, három unokája és szülei várják, hogy velük legyen. És mi lesz, amikor már nem tanít, azon a szeptember 1-jei első tanítási napon?

– Akkor valószínűleg elutazom jó messzire, mert különben képes leszek ide bejönni... – neveti el magát. És látzik rajta, hogy amit mond, azt komolyan gondolja.

200 SZERELMES LEVELET KAPOTT A RÉM

Egyre több részlet derül ki az amstetteni rém borzalmas tetteréről: Josef Fritzl beszámítható, tudta, hogy helytelen, amit tesz, de nem tudott uralkodni magán. A családot elzárta ápolják, hétköznapi vágyaikról plakáton meséltek a városkának – és Kerstin, a lánya is felébredt. Közben az apa kétszázal is több szerelmes levelet kapott a zárkába.

FARKAS JUDIT

Csaknem két hónap telt el a példátlan amstetteni botrány kirobbanása óta, de még mindig folyamatosan derülnek ki új és új részletek német és osztrák honlapokon, többek között az osztrák állami televízió portálján.

A hetvenhárom éves Josef Fritzl állítja: azért zárta a pincébe lányát, mert félt, hogy drogozni fog, irták korábban a Die Welt internetes oldalán. És képtelen volt uralkodni a vágyán, holott tudta jól, amit tesz, az helytelen. Egy független pszichiáter szakértő is megállapította: nagyon is tudatában volt a cselekedeteinek – így ügyvédje nem hivatkozhat beszámíthatatlanságra. A legújabb hír szerint az orvosok felébresztették a tizenkilenc éves Kerstint, akinek betegsége fényt derített az esetre. A lány fokozott orvosi kezelésre szorul, de feltehetőleg ő is hozzátesz majd az apa-nagypapa bűnlajstromához: a vizsgálatok alapján már nem szűz, a pincéből viszont soha nem jutott ki.

Az újraegyesített családot – immár Kerstinnel együtt – változatlanul egy vidéki kórházban ápolják, a külvilágtól elzárva. A hatóságok azt tervezik, új személyazonosságot kapnak, esetleg másik országba költöztetik őket, nem hiányzik tehát a média figyelve. Ez

persze nem zavarja a lesifotósokat, fákra felkapaszkodva próbálják elkészíteni a szenzációs első fotót a családról, ami akár egymillió eurót is érhet.

A bulvárlapok állat módra makogó gyerekekről, összetört, ősz, koránál húsz évvel idősebbnek tűnő asszonyról cikkeznek. A család ügyvédje, Christoph Herbst elmondása szerint azonban a fiúk normálisan kommunikálnak, Elisabeth Fritzl pedig kemény nő és remek anya, aki csak a gyermekeinek él. És ha a sajtónak nem is nyilatkozott, a városka lakóival felvette a

kapcsolatot: plakátot rajzolt a fiúkkal, amelyen megköszönték az emberek együttérzését, támogatását, és vágyaikról is szót ejtettek.

Elisabeth huszonnégy évig tartotta fogva amstetteni házuk pincéjében a saját apja, három gyermekével együtt a rendszeres nemi erőszakból fogant hat közül – az ügyel lapunk egy korábbi száma foglalkozott. Nem csoda, hogy soha többé nem kívánja viszontlátni a szörnyeteget – és megeshet, hogy nem is fogja. Július első he-

tében hallgatják meg először, de az apával nem kell találkoznia. Két évbe is beletelhet, amíg a család minden tagját megszólaltathatják a tárgyaláson, és Fritzl szívbetegsége miatt talán meg sem éri a felelősségre vonást. Am ha családjá nem is áll szóba vele, megértő emberekben nincs hiány: a fenyegetések mellett több mint kétszáz szerelmes levelet küldtek a zárkájába. A jelenség nem ritka, pszichológusok azzal magyarázzák a nők vonalmát a börtönviselt, brutális ala-

kok iránt, hogy szeretnének jó útra téríteni egy elveszett lelket, azt hiszik, ők majd megváltoztatják.

A naiv segíteni vágyás azonban aligha magyarázza egyes felajánlások irásait. Az egyik levélíró egyenesen helyesli, hogy bezárta a lányát, elkerülendő a drogokat – sőt szépnak tartja, hogy „megajándékozta” az anyaság örömeivel. Még szerencse, hogy odakint nem találtak egymásra. Ki tudja, mire lettek volna képesek együtt?

■ Az amstetteniek is plakáton üzenték: együttérzünk!